

A Pécsi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Baracska dr. Krajczár Mária ügyvéd (fél címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Németi Klára ügyvéd, ügygondnok (fél címe) által képviselt **II.rendű alperes neve** (ismeretlen helyen tartózkodó) II. rendű alperesek ellen 150.000 euró és járulékai megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2014. június 20. napján kelt 21.P.22.195/2010/56. számú ítélete ellen a felperes által 57. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek tizenöt napon belül 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az illetékes adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ítélezése alapjául elfogadott tényállás szerint az I. rendű felperes volt férje, jelenlegi élettársa, **M.S** az I. rendű alperes egyik testvére. Az I. és a II. rendű alperesek házastársak.

2004. évet megelőzően az alperesek érdekeltségei közé tartozott a **f...i** székhelyű, **F...ben** bérelt üzlethelyiségben pékséget üzemeltető **D SRL** nevű cég, melynek üzletrészeit 2004. február 17. napján olasz állampolgárokról átruházták.

A II. rendű alperes j állampolgár édesapja, **M.K** a meghatalmazottja, **N.A** útján 2006. június 14. napján adásvételi előszerződést kötött egy tulajdonában álló **f...i** ingatlan értékesítésére. Az előszerződésben és a 2007. március 30. napján megkötött adásvételi szerződésben is 600.000 euró vételárat tüntettek fel, az ingatlan tényleges vételára azonban ennél jóval magasabb volt. **N.A** az előszerződés megkötését követően felvett vételárból 500.000 eurót átadott **M.S** részére azzal a megbízással, hogy azt **Mról** utalja tovább **Jba**. A **M.S** által **F...ben** átvett pénzből **M.S** akkori házastársa, a felperes 2006. július 18. és 2007. június 18. közötti időben négy részletben átutalt összesen 250.000 eurót az I. rendű alperes japán bankszámlájára. A deviza-átutalási megbízáson a közlemény rovatban mind a négy esetben magyarul és olaszul is feltüntette, hogy az összeg ingatlan vételára.

2010 áprilisában a II. rendű alperes édesapja **M.S** devizaszámlájára utalt 100.000 eurónak megfelelő japán jent.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes azon keresetét, melyben az alpereseket egyetemlegesen 150.000 euró és annak 2007. június 18. napjától járó, az euró mindenkor EURIBOR kamata + 1 % mértékű kamatának megfizetésére kérte kötelezni, elutasította.

A felperes keresetét arra alapította, hogy 2006 áprilisában **Mon** szóbeli megállapodást kötött a II. rendű alperes képviselőjében is eljáró I. rendű alperessel a **f...i** székhelyű **D SRL** gazdasági társaság megvásárlására, e megállapodás teljesítéseként utalt át összesen 250.000 eurót az I. rendű alperesnek. A képviselőjében eljáró házastársa, **M.S** csak a vételár kifizetését követően, 2007. évben **F...**ben szembesült azzal, hogy az ügylet létrejöttét megelőzően a társaságot az alperesek másnak értékesítették. Utóbbira tekintettel a szerződés már a megkötésekor sem volt teljesíthető, az a Ptk.227.§ (1) bekezdése alapján semmis, a teljesített vételárat a 234.§ (1) és (2) bekezdésére és 237.§ (1) bekezdésére figyelemmel az I. rendű alperesnek vissza kell fizetnie. Másodlagosan a Ptk.361.§ (1) bekezdésben írt jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozva kérte a 150.000 euró és járulékai megfizetését.

Az elsőfokú bíróság a **D** gazdasági társasággal kapcsolatos megállapodás létrejöttét - amit kizárólag a felperes élettársa erősített meg - nem látta bizonyítottnak. Ebben a körben is jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes teljesítésként hivatkozott szerződési magatartása nem volt összhangban saját állított szerződési akaratával sem: üzletrész vételét állította, a deviza-átutalási megbízásokon jogcímként mégis ingatlan vételárat tüntetett fel.

A másodlagos jogcímre figyelemmel vizsgálta, hogy az adott összeg valóban a felperesé volt-e vagy azt csak kezelte. A hivatkozott és nem elégséges bizonyítékokat (a deviza-átutalásokat több évvel megelőző ingatlan értékesítéseket, a más által felvett hitelt, jóval korábban keletkezett külföldi jövedelmet) egybevetve a bíróság arra következtetett, hogy a felperes nem tudta igazolni, hogy az utalások időpontjában ő és házastársa 250.000 euróval rendelkezett. A másik oldalról vizsgálva viszont a pénz eredetét megállapíthatónak találta az elsőfokú bíróság, mégpedig anélkül, hogy a **N.A** nyilatkozatát tartalmazó, I. rendű alperes által csatolt okiratot bizonyítékként értékelte volna. **N.M.N** és **H.N** tanúvallomása azt az I. rendű alperesi védekezést támasztotta alá, miszerint **M.S**hoz - és tőle a felpereshez - a testvérei által bonyolított ügyletből származó pénz került. **N.M.N** és **H.N** vallomása, valamint az I. rendű alperes előadása között a pénzátadás körülményeivel kapcsolatban voltak ellentmondások, azonban az eltelt hét évre figyelemmel az elsőfokú bíróság ezeket a tanúvallomások hitelességét megerősítő tényként fogadta el, különös tekintettel arra, hogy a felperes maga is vételárat jelölt meg az átutalás jogcímeiként. A 100.000 eurónak megfelelő, **M.S** javára történt utalás kapcsán kitért arra, hogy az nem a perben álló felek között történt, így nincs a perben értékelhető következménye.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte, hogy az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság akként változtassa meg, hogy egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 150.000 euró tőke és ennek 2007. június 18. napjától járó 1 % EURIBOR kamata megfizetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben megalapozatlan

tényállást állapított meg és abból téves következtetéseket levonva, téves álláspontra helyezkedett.

Előadta, hogy rajta kívül csak a férje és az I. rendű alperes voltak jelen a szóbeli megállapodás megkötésekor, így annak létrejöttét további tanú igazolni nem tudja. Rámutatott, hogy az I. rendű alperes elismerte, miszerint a kérdéses időben a felperes és házastársa meghívására **Mon** tartózkodott. Kérdésként vetette fel, hogy miért hívták volna meg az I. rendű alperest **Mra**, ha nem az üzletről akartak volna beszélni, különösen, hogy az I. rendű alperes és **M.S** korábban évekig haragban voltak. Felvetette azt a kérdést is, hogy ügyletkötés hiányában miért segítette volna ki az I. rendű alperes **M.St** anyagilag annak ellenére, hogy állítása szerint **M.Snak** nagyobb összegű tartozása volt. Nem adott magyarázatot az I. rendű alperes arra, hogy számos cégirat hogyan került 2006. évben **M.Shoz**; az ennek indokaként felhozott állítást, miszerint az iratokat és egy laptopot **M.S** ellopott tőle, nem bizonyította, a feljelentése alapján indult büntetőeljárást megszüntették.

Kifogásolta a felperes, hogy a törvényszék a terhére róta azt a körülményt, hogy nem üzletrész, hanem ingatlan vételárat írt magyarul és olaszul is az utalások megjegyzés rovatába. Ezzel kapcsolatban fenntartotta, nem volt tisztában a különbséggel, hogy olaszul mi a kettő közötti különbség. Az első alkalmat követően automatikusan ugyanazt írta be. A **D SRL**-nek érvényes bérleti szerződése volt arra az ingatlanra, ahol ténylegesen működött, jogban járatlan lévén az utalási jogcímmel kapcsolatban úgy gondolta, hogy az a lényegesen nem változtat.

Oban a **D SRL** könyvelési anyagát **M.S** nem a könyvelő, hanem az I. rendű alperes jelenlétében tekintette meg egy külön helyiségben. A könyvelési anyag nem tartalmazta az aktuális tulajdonosokat. Az alperesek nem tudták hitelt érdemlően bizonyítani, hogy a pénz az ő oldalukról ingatlan eladásából származik. E körben hiteltelennek értékelte a felperes, hogy valótlan tartalmú okiratot készítve nem a tényleges vételárat tüntették fel az ingatlan adásvételi szerződésében. Rámutatott, hogy **N.A** a vételárral sajátjaként nem rendelkezhetett, kifogásolta, hogy **M.Kt** nem hallgatták meg. Indokolatlannak találta, hogy miért volt szükség **M.S** bevonására, amikor **N.Anak** az eladótól minden cselekményre kiterjedő teljes körű meghatalmazása volt. Logikátlannak és értelmetlennek minősítette azt az alperesi védekezést, hogy adóelkerülés miatt kellett **M.Snak** adni a pénzt. Ha az I. rendű alperes az át nem utalt rész tekintetében valóban maga kártalanította az apósát, akkor miért nem lépett fel igényével **M.Sral** szemben; életszerűtlen, hogy valaki több százezer euró követelésből semmiféle igényt nem érvényesít.

Hangsúlyozta a tanúvallomásokban fellelhető, a pénzátadás körülményeivel kapcsolatos ellentmondásokat. **H.N** tanúvallomásából kiemelte, hogy nem volt tanúja a pénzátadásnak, **N.M.Nnal** és az I. rendű alperessel sem találkozott, csak annyit tudott, hogy pénzt vett át **M.S** valakitől.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A II. rendű alperes a másodfokú tárgyalásig fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást körütekintő mérlegeléssel helyesen állapította meg és abból helytállóan következtetett a felperesi kereset megalapozatlanságára.

A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítatlanságot kizárólag a felperes terhére látta fennállónak, ugyanakkor az I. rendű alperes által szolgáltatott bizonyítékokban rejlő ellentmondásokat az alperesi oldal terhére nem értékelte.

A perben abból kellett kiindulni, hogy a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az alperesi tagadással szemben az igényével fellépő felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa hivatkozott megállapodás alapján teljesített az alperesek számára, illetve a másodlagos jogcímre figyelemmel a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a saját (rendelkezésre álló) pénzét utalta át az I. rendű alperes részére. A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy a felperes az állításait nem bizonyította. Nem vitathatóan az I. rendű alperes védekezésében is voltak megkérdőjelezhető állítások, ugyanakkor azonban a felperesi hivatkozások, illetve **M.S** tanúvallomásában foglaltak ugyancsak bővelkedtek az ellentmondásokban. A per során a felperes maga sem vitatta, hogy az alperesek a perbeli gazdasági társaság üzletrészét a korábbiakban már átruházták (ez volt az elsődleges kereset ténybeli alapja); mely esetben valószínűtlen, hogy a **M.S** által elmondottak szerint a könyvelő a már korábban átruházott gazdasági társaság könyvelési iratait illetéktelen személynek megmutatta volna, különösen, ahogy azt a felperes fellebbezésében hivatkozta, felügyelet biztosítása nélkül. Nincs arra sem magyarázat a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy **M.K** miért **M.S** számlájára utalta vissza a 100.000 eurónak megfelelő j j en összeget és miért nem a felperes számára, illetőleg, hogy miért hajlandó ennek ellenére a felperes ezt az összeget beszámítani. Különösen nem tudott elfogadható magyarázatot adni a felperes arra, hogy miért szerepeltette az egyes pénzösszegek átutalásakor a közlemény rovatban jogcímként ingatlan vételárát, amikor saját előadása szerint is az üzletrész vételárának megfizetését Oban utóbb igazolnia kellett volna. A közlemény rovat ilyen módon történő kitöltését a nyelvtudás hiánya sem igazolhatja, figyelemmel arra, hogy mind olaszul, mind magyarul ugyanazt tüntette fel a felperes, illetve különösen életszerűtlen, hogy egyszeri tévedést követően a továbbiakban a tévedés felismerése ellenére is ugyanazt tüntesse fel második, harmadik és negyedik alkalommal is a felperes. A közlésben a jogban való járatlansága és az a körülmény sem befolyásolhatta, hogy a céggel ingatlanra vonatkozó bérleti jogot is szerzett volna: a bérlet és az adásvétel közötti különbségnek még a jogban járatlan laikus számára is nyilvánvalónak kell lennie.

A fellebbezésben megfogalmazott felvetések egy része teljesen súlytalan. Így azok a körülmények, hogy a felperes és házastársa meghívták az I. rendű alperest **Mra**, illetőleg az I. rendű alperes **M.St** anyagilag a korábbi rossz viszony ellenére kisegítette, semmilyen módon nem alkalmasak egyik fél állításainak alátámasztására sem. Az, hogy **M.S** az I. rendű alperesi cég iratainak birtokába került, önmagában szintén nem alkalmas a megállapodás létrejöttének bizonyítására. Az o...i pénzátadás egyes körülményeire vonatkozó, ellentmondásos tanúvallomás-részletek az elsőfokú bíróság helyes mérlegelése szerint a tanúvallomások hitelt érdemlőségét nem döntik meg, különösen, miután azok összességükben a felperes által az átutalások közleményeként közölt jogcímmel egybecsengenek.

Így tehát a rendelkezésre álló bizonyítékok magasabb fokon valószínűsítik az alperesi hivatkozások tényyszerűségét, minek következtében a felperes követelésének fennállását sem az elsődleges, sem a másodlagos jogcím tekintetében kétséget kizáró módon bizonyítani nem tudta. Ezért az elsőfokú bíróság helyes felismerése szerint a keresetet el kellett utasítani.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira figyelemmel a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp.78.§ (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával köteles megfizetni az I. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *b)* pontja és (3) bekezdése, 4/A.§-a alapján megállapított, a 3.§ (6) bekezdése alapján az ügyvédi munkával arányban mérsékelt ügyvédi munkadíjat, valamint az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§ (2) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési illetéket.

P é c s , 2014. november 27.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró,
dr. Vogyicska Petra s.k. bíró